

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

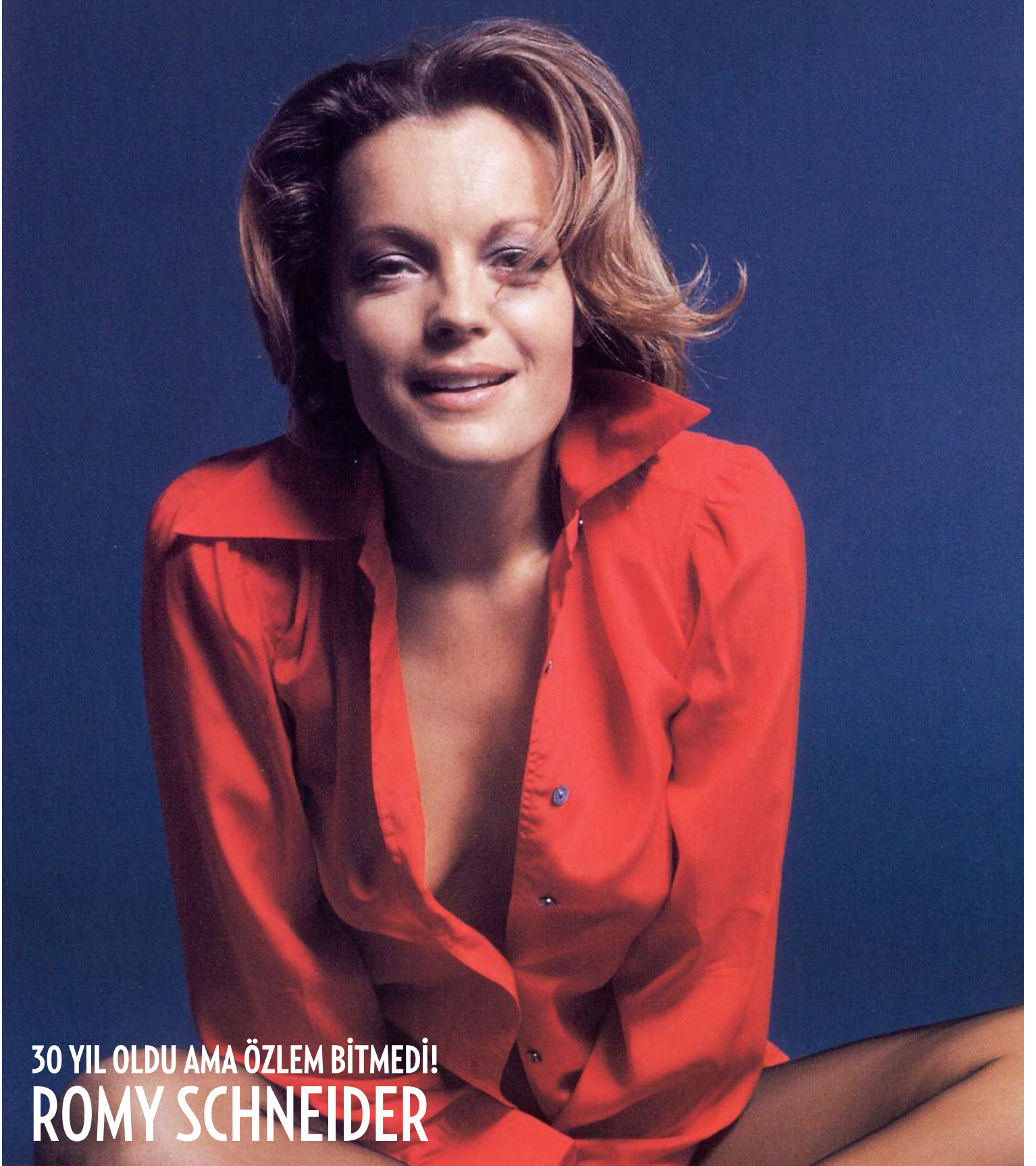
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

30 YIL OLDU AMA ÖZLEM BİTMEDİ!
ROMY SCHNEIDER

EN İYİ FİLM DAHİL 6 DALDA OSCAR® ADAYI

BİR STEVEN SPIELBERG FİLMİ

SAVAŞ ATI

WAR HORSE

DREAMWORKS PICTURES VE RELIANCE ENTERTAINMENT SUNAR BİR AMBLIN ENTERTAINMENT/KENNEDY/MARSHALL COMPANY YAPIMI

BİR STEVEN SPIELBERG FİLMİ "WAR HORSE" EMILY WATSON DAVID THEWLIS PETER MULLAN NIELS ARESTRUP JEREMY IRVINE

YARDIMCI YAPIMCILAR ADAM SOMNER TRACEY SEAWARD MÜZİK JOHN WILLIAMS KOSTÜM TASARIM JOANNA JOHNSTON MONTAJ MICHAEL KAHN, A.C.E. YAPIM TASARIM RICK CARTER

GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ JANUSZ KAMINSKI YAPIM SORUMLULARI FRANK MARSHALL REVEL GUEST YAPIM STEVEN SPIELBERG KATHLEEN KENNEDY

DREAMWORKS
PICTURES

SOUNDTRACK ON
SONY CLASSICAL

MICHAEL MORPURGO'NUN ESERİ ÜZERİNE SENARYO LEE HALL VE RICHARD CURTIS YÖNETMEN STEVEN SPIELBERG

TOUCHSTONE
HOME ENTERTAINMENT

ŞİMDİ VE 'DE!
<https://antev.com>

© 2012 DreamWorks II Distribution Co., LLC

MALKOÇOĞLU

KOL SAATİ TAKAR MI?

EĞER BİR YÖNETMEN, ÇEKİTİ HİKAYEYE, O HİKAYENİN GEÇTİĞİ DÖNEME HAKİMSE, SET AMİRİ VEYA SANAT yönetmeni işini yeterince dikkatli yapıyorsa, Malkoçoğlu kol saati takmaz elbette. Ama bu tür komik hatalar bazen olabiliyor. “Canım ne olacak, film işte!” deyip geçmek kolay mı peki? O halde pastoral bir tablonun sürrealist üsluba sahip olmasına, yahut rock diye dinlemeye hazırlandığınız bir müzik parçasında elektro bağlama veya klarnet duymaya da hazır olmak gerek. Ya da şöyle ifade edelim; düşünün ki “Kezban” filminde Hülya Koçyiğit, çevresini saran zengin, şımarık gençlere “Ah haha, ben de bu akşam sinemada ‘Matrix’i izlemeye gidecektim kuzum” diyor.

Bu ‘zaman sapması’yla ilgili fanteziler de nereden çıktı diyebilirsiniz. Cevabı, haftanın filmlerinde saklı. Tesadüf o ki bu cuma vizyona giren filmlerin neredeyse tamamı, farklı tarihsel dönemlerde geçiyor. “Şeytanın Yüzü”, 1500’lü yılları resmediyor. “Moonrise Kingdom” ve “Siyah Giyen Adamlar 3”, 1960’lara yelken açıyor. “Kan Ve Aşk”, 1990’ların başındaki Bosna’yı perdeye taşıyor. “Canavarlar Sofrası” hepsinden avantajlı, zira zaman ve mekan tanımlaması yapmıyor. Bu filmlerin hepsi de ele aldıkları dönemin hakkını veren çalışmalar. Özellikle “Siyah Giyen Adamlar 3” 1969’u müzikleriyle, çevre düzenlemesiyle, saç-baş-kiyafetlerle, insanların hayatiruhiyesiyle kusursuz yansıtıyor.

Fakat gelelim asıl meselemize. 1987’de geçtiğini iddia eden “Edipsiz Kız”, daha ilk sahnelerden itibaren ‘dönem yansıtmı’ konusunda ne yaptığını bilmediğini açık ediyor. Milla Jovovich, saçlarıyla 1977’deki Farrah Fawcett’e ikiz kız kardeşi kadar benzerken, makyajıyla da 70’lerden fırladığını haykırıyor resmen. Başroldeki Juno Temple’in taktığı gözlükler, polyester kiyafetler, apartman topuk ayakkabılar, kullanılan arabalar hep 70’lere ait.

Hatta daha da ileri gidersek, Brian De Palma’vari ekranı parçalara bölme numaraları, kullanılan 2.35:1 format bile 70’lerin göstergesi. Yönetmen Abe Sylvia’nın neden 1987 tarihini belirlediğini anlamak gerçekten güç bu filmde. Yahut bir başka ihtimal, tüm o 1970’lere ait görselliği 1980’lerle karıştırıyor.

Gerçi bizim yönetmenlerin ‘dönem bilmez’liğine alışkınız. ‘Eski’yi canlandırmak adına birkaç obje, kalın ve alakasız bir makyaj, abuk sabuk saç modelleri ve de uydur-kaydır kiyafetler kullanıldığına sıkça tanık olmuşuzdur Türk filmlerinde (bkz. Zeki Demirkubuz’dan “Kıskanmak”)... Yahut dönem dizilerinde saç-makyaj tutsa, sokaklar, binalar, ankesörlü telefonlar, ayakkabılar tutmaz. Dönemin popüler şarkısı yakalansa, o akşam siyah-beyaz TRT’de oynayan program alakasızdır. Mesela 12 Eylül darbesine değinen “Vizontele Tuuba” ve “Dedemin İnsanları” filmlerinde bir gece önce, yani 11 Eylül 1980 Perşembe gecesi, karakterler farklı sinema filmleri izlerler. İlkinde Metin Erksan’dan “Ölmeyen Aşk”, diğerinde ise “Bay Smith Washington’a Gidiyor” (Mr. Smith Goes To Washington) filmlerini görürüz. Oysa tek kanallı TRT, o dönem kısıtlı yayın saatleri dahilinde perşembe geceleri sadece dizi yayımlamaktadır. Herhangi bir gazetenin o günkü nüshasından kolayca elde edilebilecek bu bilgi, farklı bir gerçeklik kurgusuyla karşımıza ‘değiştirilmiş’ olarak çıkar.

Kuşkusuz “Mad Men” dizisindeki detay çılgınlığını her filmde, diziden beklemek mümkün değil. Ancak bir eser karşımıza bir ‘iddia’ ile çıkıyorsa, yani “Şu dönemi anlatıyorum” diyorsa, anlattığı şeyi doğru biçimde yansıtmasını beklemek en doğal hakkımız. Aksi takdirde geçmişe önem verenlerin ve detay meraklılarının, 1970’lerde “Matrix” izlemeye giden Kezban’dan farkı kalmıyor pek. [2]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇIN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLKAN ÖZYURT, MELİS BEHLİL, ERMAN ATA UCU, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MURAT ERŞAHİN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Moonrise Kingdom; Siyah Giyen Adamlar 3 (Men In Black 3); Kan Ve Aşk (In The Land Of Blood And Honey); Şeytanın Yüzü (Le Moine); Edepsiz Kız (Dirty Girl); Canavarlar Sofrası; Sevimli Kedi İş Başında (Don Gato Y Su Pandilla).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, ölümünün 30. yıldönümünde Romy Schneider'i hatırlıyor, hatırlatıyor... Biz de kapağımıza taşıyoruz...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ridley Scott imzasının sinema tarihine kazınmasına vesile olan bilimkurgu başyapıtı: "Yaratık" (Alien)... Burak Göral imzasıyla.

26 AİLE OYUNU

The Sunset Limited; Dedemin İnsanları; Düşler Bahçesi (We Bought A Zoo).

32 SAPIK

Galip Tekin'den bir film; Uğur Vardan'ın ne çok seveni varmış!; Kamer, Madame Tussauds'dan vazgeçti; Ömer Kavur'u unuttuk mu?; "Tek adımla kıta değiştirmek istiyorum!"... Olkan Özyurt imzasıyla.

MOONRISE KINGDOM

YÖNETMEN Wes Anderson

OYUNCULAR Kara Hayward,

Jared Gilman, Edward Norton,

Bruce Willis, Bill Murray,

Tilda Swinton, Harvey Keitel,

Frances McDormand,

Jason Schwartzman,

Bob Balaban

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Chantier Films

WES ANDERSON, HENÜZ 20'Lİ YAŞLARINDAYKEN ÇEKTİĞİ "BOTTLE Rocket" (kısa ve uzun) filmlerinden bu yana, sinema dünyasında pek az karşımıza çıkan 'özel' yönetmenlerden biri kimliğini taşıyor, hem de tutarlı bir şekilde. Tematigiinden ve stilinden ödün vermeyen sinemacı, kimi zaman 'tekrar' gibi görünebilecek hamleler yapmasına karşın, kendi sınırları içinde alabildiğine 'renkli' bir dünya kurmayı başarıyor her defasında.

Yönetmenin Cannes Film Festivali'nin açılış filmi olarak gösterilen son çalışması "Moonrise Kingdom" da Wes Anderson dinamiklerine bir an olsun ihanet etmiyor, hatta işi bir adım daha öteye taşıyıp iyice sarılıyor onlara. Sinemacının 2001 yapımı çalışması "Tenenbaum Ailesi"nin (The Royal Tenenbaums) öncülü gibi duran film, özellikle orada Gwyneth Paltrow'un canlandırdığı Margot Tenenbaum karakterinin çocukluğuna götürüyor sanki bizi. 'Aile' kavramı üzerinde gezinmeyi seven Anderson, "Moonrise Kingdom" da da meseleyi bu 'klişe' etrafında anlamlandırmaya çalışıyor.

İki velet var hikayenin merkezinde: Suzy (Kara Hayward) ve Sam (Jared Gilman). Biri 'sorunlu' aile ilişkileri nedeniyle çevresine yabancılaşmış bir kız, diğeri ise anne-babasız olmanın getirdiği zorluklarla boğuşurken çevresinden uzaklaşmış bir izci. Yani her ikisi de 'aile' denen şeyden yana epeyce talihsiz. Suzy ve Sam'in yollarının kesişip 'ortak' bir paydada buluşmasıysa ikilinin iletişimsizliğini kırarak bir sonuç ortaya koyuyor, her ne kadar bir 'kaçış' la ete kemiğe bürünse de. Evet, ikili kaçıyor bulundukları çevreden ve birbirlerine âşık oluyorlar. Peşlerinde aile, izciler, polis, sosyal hizmetler olduğu halde giriştikleri bu kaçış, 'beyhude' gibi görüne de, en nihayetinde 'iki yabancı' kimliklerinin törpülenmesine yarıyor...

Wes Anderson, bir aşk hikayesi anlatıyor "Moonrise Kingdom" la; sıra dışı olduğunu söylemeye bile gerek yok. Bu hikayenin hem görsel hem de içerik anlamında 'mesafeli'

duruşuysa yönetmenin imzası gibi. 'Çılgın' gibi görünmeyi ama 'soğukkanlı' kalmayı seviyor Anderson. "Moonrise Kingdom" da böylesi bir paradoksun hakimiyetinde yoluna devam ediyor, öyle de bitiyor. Genelgeçer zihniyetin 'saçma' olarak tanımladığı bir 'mantık' üzerinde hareket ediyor yönetmen, ama bu saçmalığın 'bozuk düzen'e teslim olmasının önüne geçiyor. Özellikle iki başkarakter tanımlarken, onları çevrelerinden bir anda soyutluyor, çemberin dışındaki dağınıklıktan kurtarıyor kahramanlarını. Aslında dışarıda kalanların da benzer problemleri var, ama bu aşk hikayesine 'yoldaşlık' edecek meziyetlere sahip değiller. Yan karakterlerle de bir 'yakınlık' kurmaya çalışıyor film, kahramanlarının içe dönük dünyasına hizmet etmelerini sağlamak istiyor. Ancak Suzy ve Sam'in yolculuğunu yıpratacak kadar yaklaşımlarına da izin vermiyor.

İletişimsizlik, yabancılaşma, uzaklaşma gibi birbirini tamamlayan kavramların ışığında yoluna devam eden Wes Anderson sineması, Suzy ve Sam'in hikayesinde de bu kavramlara tutunuyor. Bunları Amerikan bağımsızlarının klişelerinden 'büyüme'yle bütünlemiyor kesinlikle, karakterlerinin büyüüp olgunlaşmalarıyla ilgilenmiyor. Aksine, çevrelerindeki yetişkinlerin 'büyüyememiş' olmalarına vurgu yaparak bizleri ters köşeye yatırıyor. Sorunları çözecek olgunluğa erişememiş yetişkinlerin zaaflarından da kaçıyor kahramanlarımız. Onların meselesini anlayıp çözüme yaklaşımlarını beklemekse yok planlarında. Büyük bir şans eseri birbirlerini bulmalarıysa 'kaçacak yerin olmadığı' bir kaçışa sürüklüyor onları. Yaşadıkları küçük adanın bir ucundan diğerine kaçabiliyorlar zira, bu serüvende de 'sıkışmışlık' yakalarını bırakmıyor.

Hikayesinden bize yansıyanlarla, bıraktığı tortuyla William Shakespeare tragediyaları ile Charles Dickens romanları arasında bir yerde duruyor "Moonrise Kingdom". Shakespeare'deki gibi kahramanlarını 'umutsuz' görünen bir arayışa sürüklüyor, Dickens'taki gibi de bu umutsuzluğu kırarak çözümler sunuyor. Her iki yazarın

'Çılgın' gibi görünmeyi ama 'soğukkanlı' kalmayı seviyor Wes Anderson. "Moonrise Kingdom" da böylesi bir paradoksun hakimiyetinde yoluna devam ediyor, öyle de bitiyor.

Kesinlikle 'garip' bir film değil "Moonrise Kingdom", sıra dışı birçok özelliğe sahip olmasına karşın... 'Saçma' hiç değil, yığınla saçmalığa kol kanat germesine karşın.

'karanlık' dünyalarındaysa sırtını dönüyor filmin atmosferi, daha aydınlık bir 'yorum' getirmeyi tercih ediyor. Bu da hikayenin rengini 'pembe gerçekçi' bir tona yaklaştırıyor. Francis Ford Coppola'nın oğlu Roman'la birlikte kaleme aldığı senaryoda, bu tür karşıtlıkları iyi kullanıyor Wes Anderson. Çocuk âşıkları 'çocukça' bir serüvene sokmuyor, çizgi romanvari estetiğini birkaç istisna dışında 'inanılmazlık'tan soyutluyor, çocuk/yetişkin ayrımını iyice silikleştiriyor, zaman ve mekan gerçekliğini 'kafa karıştırıcı' bir boyutta sergiliyor, daha önce dile getirdiğimiz 'saçma' kavramına mantıksal bir açıdan yaklaşıyor...

"Moonrise Kingdom" hakkında bir şeyler söylemeye çalışırken, teknik becerinin, özellikle de kurgunun hakkını da vermek gerek. Bir reklam filmi ya da videoklip dinamizmine sahip bu kurgu çabası, uzun metrajlı bir filmde 'yorucu' bir seyir

sürecine dönüşebilecekken, hikayeyi destekleyen temel unsurlardan biri, hatta en önemlisi kimliğine bürünüyor. Özellikle finale doğru gelindiğinde, her şeyin birbirine bağlandığı anlarda bu kurgu becerisinin kilit bir rol üstlendiğini de belirtmeliyiz. Tabii ki sanat yönetimi de bu noktada 'çözüm üreten' bir görüntü sergiliyor, Wes Anderson'ı Wes Anderson yapan elemanlardan biri olduğunu hissettiriyor.

Kesinlikle 'garip' bir film değil "Moonrise Kingdom", sıra dışı birçok özelliğine karşın... 'Saçma' hiç değil, yığınla saçmalığa kol kanat germesine karşın. 'Farklı' mı peki? Eh, epeyce... 2

İki küçük oyuncunun 'büyük' performansları, "Moonrise Kingdom"ı olduğundan bir adım öteye taşıyor desek yeridir.

Filmin 'pembe gerçekçi' damarının kimi zaman 'fazla' (çok fazla değil ama) kaçtığını söylemek gerek.

**ALTIN KÜRE
EN İYİ ERKEK
OYUNCU ADAYI**

**“YILIN EN
KIŞKIRTICI FİLMİ”**

- Empire

MICHAEL FASSBENDER CAREY MULLIGAN

UTANÇ

SHAME

Şimdi DVD ve VCD'de

bir

tiglon

SIYAH GİYEN ADAMLAR 3

HOLLYWOOD'UN GİŞE FİMLERİ
KONUSUNDA BU KADAR SIKINTIYA
düşmesine rağmen hâlâ çığ gibi film
üretebiliyor olması enteresan aslında.

Yakında sinemaya uyarlanmamış irili ufaklı hiçbir çizgi roman kalmayacak gibi... Neredeyse sakızlardan çıkan küçük çizgi karakterlere kadar kaynak arayan Hollywood bazı seri filmlerini de baştan başlatıp duruyor. Düşünsenize daha ilk "Yüzüklerin Efendisi" filminde özet olarak geçilen "Hobbit"i bile bir değil, iki bölümlü film olarak getirecekler önümüze!

Bir de yeni bir taktik geliştirmeye başladılar: Bazı blockbuster filmleri eskilerindeki formülleri ya da hikaye omurgasının üzerine kopya kağıdı koyar gibi bir daha çekiyorlar... Daha geçen yıl "Karayip Korsanları"nın en ilgi çeken karakteri Jack Sparrow'a bariz "Indiana Jones: Son Macera"nın hikayesini yapııştırıp koymadılar mı önümüze!

Aslında "Siyah Giyen Adamlar"ın uçsuz bucaksız gibi görünen bir dünyası vardı en başta... Yaratıcısı Lowell Cunningham'ın 1990'da yayımlanan çizgi romanı 1997'de Barry Sonnenfeld'in yönetmenliğinde çok eğlenceli bir filme dönüştü. Çizgi roman serisinin ana fikri Roswell gibi Amerikan tarihinde bir sır olarak kalan kimi UFO vakalarını araştıran siyah takımlı hükümet ajanlarının gizli bir organizasyonları olduğu ve uzaylıların aslında dünyada bu organizasyonun kontrolü dahilinde insan kılıfında aramızda yaşadıklarıydı... Bu ajanlardan ikisi Ajan K ve Ajan J iki ortaktır ve başlarından binbir tane hikaye geçer...

1997 yapımı ilk film seriye güzel bir başlangıç yapar ve iki ortağın tanışma ve birbirlerine ısınma sürecini 'birlikte çalışmak zorunda kalan iki zıt polis' formülünü de kullanarak eğlenceli hale getirir. Spielberg'in yapımcılığında çekilen film 97 yılının büyük sükse yapan gişe filmlerinden biri olur. Serinin ikinci filmi biraz geç gelir (2002) ama ilk filmin sevilen bütün özelliklerini bir adım öteye götürüp iki ajanı yepyeni ve tehlikeli bir düşmanın önüne atar. Aksiyon dozu yüksek sahneleri ve

komik esprilerle dolu senaryosuyla durumu iyi idare eder. Ama tam 10 yıl sonra karşımıza gelen bu üçüncü film artık kamera arkasındaki ve önündeki herkesin bir nebze yaşlandığını ve de yavaşladığını kanıtıyor ne yazık ki...

Öncelikle ilk iki filmle de ilgisi olmayan yeni bir senaristle çalışılmış. Ayrıca yine eski bir filmin hikaye omurgası bu serinin yeni filmine enjekte edilmiş. Geleceği kurtarmak için geçmişe giden kahraman... Bu sefer de "Geleceğe Dönüş"ten ödünç alınan bir fikir yani... Bunun dışında yine az gülen Ajan K'nin aradan geçen onca yıla rağmen Ajan J tarafından şaşkınlıkla karşılanıyor ve sürekli bununla ilgili konuşuluyor olması bir süre sıkıcı olmaya başlıyor.

Üstelik bu sefer açılış ve final sekansları dahil çok doyurucu aksiyon sahneleri de sunamıyor film. Senaryo 1969 yılına giden Ajan J ile o dönemin ünlü sanatçılarına da şöyle bir değiyor. Senaristin burada bulabildiği en parlak fikir şu: Bütün modeller aslında Glamouria adlı bir gezegenden gelen uzaylılarmış! Andy Warhol da aslında bunları araştırmak için aralarına girmiş sanattan filan anlamayan bir ajanmış! Bunları yazan kişinin sivilceli bir ergen olduğundan şüphe edebilirsiniz...

İlk filmde güzel bir espriydi bazı özel sanatçıların aslında uzaylı oldukları ve MIB'nin bunları sık sık kontrol etmeleri. Ama hâlâ üçüncü filmde aynı espri bu sefer Lady Gaga, Tim Burton filan dahil edilerek sürdürülüyor... İki ajanın üstü konumundaki Ajan Z'nin yerine gelen Ajan O'nun gençliği de günümüzdeki hali de onu yeni tanıdığımız için izleyiciye herhangi bir malzeme veremiyor. İkiliğin arasına gelen ve "Cehennem Silahı" serisindeki Joe Pesci'nin görevini yapan sevimli uzaylı da sempatik olsun diye fazla zorlanmış. Finaldeki duygusal açılım da şimdiye kadar seride hiç kullanılmayan bir tondur. Niye böyle bir şeye ihtiyaç duyulmuş belli değil...

Genç Ajan K'yi canlandıran Josh Brolin, Tommy Lee Jones'un bütün hareket ve mimiklerini ustaca taklit ediyor, falso vermiyor.

Kötü uzaylı Boris tek başına zayıf kalmış. Oysa hapisten çıkmasını sağlayan Nicole Sherzinger erken veda etmese daha iyi olurmuş...

ORJİNAL ADI Men In Black 3
YÖNETMEN Barry Sonnenfeld
OYUNCULAR Tommy Lee Jones, Will Smith, Josh Brolin, Jemaine Clement, Emma Thompson
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

Bazı serilerin hem kendisi hem de yaratıcıları zamana karşı duramıyorlar. "Siyah Giyen Adamlar" da bundan nasibini alanlardan...

KAN VE AŞK

BOSNA SAVAŞI ESNASINDA SIRP BİR MİLİS VE BOŞNAK BİR SAVAŞ ESİRİ ARASINDA geçen bir aşk hikayesini anlatan "Kan Ve Aşk", Angelina Jolie'nin ilk yönetmenlik denemesi olarak hazırlık aşamalarından itibaren dünya basınında bol bol yer aldı. Jolie'nin yerel oyuncular kullandığı, filmi iki dilde çektiği, konusu nedeniyle çekimler öncesinde ve esnasında Bosna'daki tecavüz kurbanları tarafından protesto edildiği son iki yıldır duyduğumuz haberler. Ünlü yıldız, şöhretini uluslararası krizlere dikkat çekmek için kullanıyor, bu bağlamda Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği tarafından İyi Niyet Elçisi olarak da görevlendirildi. Film yapmaya karar verdiğinde de geçen yüzyılın en büyük krizlerinden birine el atmasına şaşmamak gerek.

"Kan Ve Aşk", bu anlamda Jolie'nin elçiliğini sürdürmesi için bir araç olmuş. Özellikle filmin sonunda bitmek bilmeyen yazılar, olaydan habersiz seyircileri bilgilendirme misyonunu fazlasıyla üstlenmiş durumda. Film, gösterdiği cinayet, tecavüz, hatta toplu katliam sahnelerinin çoğunda belli bir mesafeyi korumayı ve duygu sömürüsüne düşmemeyi başarmış, iki taraf arasındaki dengeyi de bir yere kadar koruyabilmiş. Film boyunca bu savaşın ne kadar karmaşık olduğu, kimliklerin her zaman net çizilemeyeceği, işin içine dinî ve etnik kaygılardan öte, sınıf çatışmalarının da girdiği belirtiliyor. Ancak tüm bunlar, filmin başında yer alan ve savaştan önce Bosna'da pek çok farklı grubun uyum içinde birlikte yaşadığını beyan eden bir cümle nedeniyle inandırıcılığını bir miktar kaybediyor. Zira bu bölge, Tito yönetimi altında barış içinde yaşadığı veya yaşamak durumunda kaldıysa da, yüzyıllardır gerilimlerin var olduğu bir barut fıçısıydı.

1992, Bosna. Filmin ilk dakikalarında, savaşın arefesinde flört etmekte olan genç bir çiftle tanışıyoruz: Müslüman Ayla ve Sırp Danijel. Ancak romans kısa kesiliyor; savaş başlayınca aşklar zıt taraflara düşüyorlar. Ayla'nın evinden toplanıp Danijel'in yönettiği esir kampına gönderilmesiyle

yolları tekrar kesişiyor. İkisinin de hayatları tepeden tırnağa değişmiş. Kendi toplumlarına olan, ya da olması beklenen sadakatleri ile, karanlık bir savaşın ortasındaki bir aşk umudunun pırıltısı arasında kalıyorlar. Ancak Jolie'nin elinden çıkan senaryo, karakterlerin motivasyonları konusunda çok da ikna edici değil. Bu iki insan daha birbirleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezken, olabilecek bir ilişkinin en başında birbirlerinden kopuyorlar. Bir sene sonra, ülkede her şey alt üst olmuşken tekrar karşılaştıklarında, kaldıkları yerden devam etmeleri ne kadar ihtimal dahilinde olabilir? Oyuncuların performansları da, sıkı karakterlerin izin verdiği ölçüde başarılı.

Yönetmenin yaptığı bir diğer klasik 'ilk film' hatası ise filmin iki saati aşkın süresi. Kimi yerlerde tempo kaybindan, kimi yerlerde ise tekrarlardan, film uzadıkça uzuyor. Filme dair ilginç bir nokta, tüm oyuncuların canlandırdıkları karakterlerin etnik kökeninden olmaları ve bunun kimi zaman senaryoya da yansması. İngilizce ve Boşnakça çekilen film, Türkiye'de iki versiyonuyla da gösterilecek, ama sinema yazarlarının karşısına maalesef İngilizce kopyasıyla çıkarıldı. Bosna Hersek'te herkesin birbiriyle hafif aksanlı bir İngilizce konuşuyor olmasının getirdiği yabancılaşma etkisi bir yana, tamamen kimlikler üzerine kurulu, ve o kimliklerin de isimler ve aksanlarla ayırdedildiği bir savaş öyküsünde tüm karakterleri aynı dile indirgemek seyirciyi kısıtlıyor. Dağıtımının harcadığı bir fırsat da, filmin Türkçe ismiyle ilgili. Jolie röportajlarında 'Balkan' kelimesindeki 'bal' ve 'kan'ın Türkçe'deki anlamlarını öğrenince filmin orijinal adını "Bal Ve Kan Diyarında" koymaya karar verdiğini anlatıyor. Bu ilhamın kaynağı olan dili konuşan bizler ise, bu filmi "Kan Ve Aşk" gibi banal bir isimle sinemalarımıza konuk ediyoruz. [1]

Jolie, bir Hollywood yıldızından beklemeyeceğimiz derecede tutarlı ve kolaya kaçmayan bir siyasi film örneği kotarmış.

Jolie, yapımıcılığı da üstlendiği için kimse fazla uzayan filmi toparlaması için kendisine baskı yapamamış hissini veriyor.

ORIJİNAL ADI In The Land Of Blood And Honey
YÖNETMEN Angelina Jolie
OYUNCULAR Zana Marjanovic, Rade Serbedzija, Goran Kostic, Nikola Djuricko, Branko Djuric, Alma Tezic, Dzana Pinjo
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 127 dk.
DAĞITIM Pinema

Film, gösterdiği cinayet, tecavüz, hatta toplu katliam sahnelerinin çoğunda belli bir mesafeyi korumayı ve duygu sömürüsüne düşmemeyi başarmış.

ŞEYTANIN YÜZÜ

KAHRAMANININ CIVIL CIVIL KAYNAYAN BİLİNÇALTINA İNME İDDİASINI TAŞIYAN bir film artık kağıt üstünde pek de cazip gelmeyebilir. Özellikle tekinsiz bir dünya yaratma yöntemleri uzun zamandır formüllere bağlandığından beri... Almanya doğumlu Fransız yönetmen-senarist Dominik Moll'un, bilinçaltı arzularını tekinsiz bir dünya yaratmak için kullandığı filmografisi de görüntüde bu çıkış noktasına dair çok yeni bir şey getirmiyor aslında. "Kuzey Faresi"nde (Lemming) orta sınıf konforunun altını oymak için metafor olarak fareyi seçmesi, sofistike hamleler listesinde ilk sırayı alacak buluşlardan biri değil, kuşkusuz.

Ama Moll'un her seferinde işin tuhaf bir eğlencesine vardığı, hikaye gelişimini gayet yaratıcı mizansenlerle kesintiye uğrattığı da bir gerçek. Misal Moll'un bu hafta gösterime giren yeni filmi "Şeytanın Yüzü", rahibelerin peşi sıra çölde yürüdüğü sahneleriyle 1970'lerden kalma bir kült filmi, havalı halüsinasyon ve rüya sahneleriyle "Gerçeğin Ötesinde" (Altered States) gibi deli dolu uyuşturucu hikayelerini, Vincent Cassel'in eğlenceli performansı ile da yaralı erkeklerden mürekkep bir anti kahraman külliyatını akla getiriyor. Adem-Havva-elma üçlüsüyle doğrudan bağlantılı sahnede ki gibi pek de incelikli olmayan göndermelerine, artık hiçbir sürpriz unsuru taşımayan kadın-şeytan eşleştirmesine rağmen "Şeytanın Yüzü" sıkımsıyor, sıkımsıyor; insan Dominik Moll'un bir numarasından diğerine filmin cazibesine kapılıyor.

Hikayenin mekanı, Ortaçağ Madrid'inde çölümsü bir atmosferle çevrilmiş bir manastır. Moll da böyle bir mekana nelerin eşlik etmesinin beklenebileceğinin farkında. Toplu dua seansındaki keşişler, manastıra sızan tehlikenin boyutunu pekiştiren yapım tasarımı, peder çekilmesi, Katolik acımasızlığı vs. Vincent Cassel'in canlandırdığı 'yıldız keşiş', şeytanın dümenine girdiğe izleyici de böyle bir hikayede görmeyi umduğu her şeyi Dominik Moll ayarıyla deneyimliyor. "Şeytanın Yüzü"nün kaynak aldığı, 18. yüzyılda yazılmış sansasyonel bir gotik roman

yönetmenin önceki işlerinde, "Kuzey Faresi" ve "Harry, İyiliğinizi İsteyen Bir Dost"ta (Harry, Un Ami Qui Vous Veut Du Bien) odaklandığı çağdaş orta sınıf dünyalarının çok uzağına düştüğü, yönetmenle film üzerine yapılan röportajlarında da vurgulanan noktalardan. Ama işlerin çıkışından çıktığı hikayesiyle, satanist ritüelleri ve rüya-gerçek arasındaki sınırdaki açtığı gediklerle "Şeytanın Yüzü" tam da Dominik Moll'un, kahramanlarının bilinçaltına yaptığı yolculuğa uyum gösterecek bir hikaye. Altın gelen akım gümbür gümbür kendini hissettiriyor, kahramanların bastırıldığı arzular git gide hikayeyi ele geçiriyor ve sonuç, rahatlama değil, işlerin daha da sarp sardığı bir kördüğüm oluyor. Dominik Moll da imzasını, işlerin iyice çığırından çıktığı bu noktada gösteriyor. Belki sadece hikaye gelişimine bakıldığında ortada pek de yeni bir numara yok gibi. (Bir kadın tarafından baştan çıkartılan keşiş, şeytanın yoluna giriyor, çok şaşırtıcı!) Ama Moll, kurguladığı dünyayla, bu bildik bilinçaltı-bilinçüstü çatışmasını yine de taze bir deneyime dönüştürebiliyor. Bir Dominik Moll filmi seyretmeye oturduğunuzda bilirsiniz ki, olayların başlangıcında basit bir çatışma da olsa (David Lynch'in emprovize dünyasının basit çatışmalarla hiçbir alakası olamaz mesela) sonuçta o tanıdıklıktan eser kalmayan bir dünya yaratılır. Moll, hikaye örgüsünün çözülme aşamasında o bilinçaltının tekinsizliğini filminin estetiğine yansıtır. Başka bir yönetmenin elinde sıkıcı ve epey tanıdık bir hal alacak çatışmalar, metaforlar Moll'un deneysel mizansenleri sayesinde başka bir hal alır. Kaynağı birebir uyarlayıp olay örgüsünü perdede sıralamaktan başka bir şey yapmayan 'tembel' bir uyarlamada o bildik gotik klişelerin çığ gibi yığılmasına vesile olabilecek "Şeytanın Yüzü" de Moll sayesinde böyle bir deneyime dönüşebiliyor. [A]

Kahramanın inançlı bir keşişten şeytan takipçiliğine dönüşümü, Vincent Cassel sayesinde inanılmaz bir hal alıyor.

Olaylara yön verecek bir hal alan Antonia ve Lorenzo arasındaki aşk, en azından başlarda filmin atmosferine uyum sağlayamıyor.

ORİJİNAL ADI Le Moine
YÖNETMEN Dominik Moll
OYUNCULAR Vincent Cassel, Déborah François, Josephine Japy, Sergi López, Frederic Noaille, Geraldine Chaplin
YAPIM 2011 İspanya-Fransa
SÜRE 101 dk.
DAĞITIM M3 (Kinos)

Fransız sinemacı Dominic Moll, bilinçaltının ayarsız enerjisini, filmini şekillendirmek için kullanıyor "Şeytanın Yüzü"nde.

EDEPSİZ KIZ

BAZI FİLMLER DOĞRU ŞEYLERİ YANLIŞ ŞEKİLDE SÖYLERLER. "EDEPSİZ KIZ" biraz böyle bir film. Yönetmen Abe Sylvia, ilk filminde 1980'lerin muhafazakar atmosferini aile, sistem, otorite, taşra gibi kavramlar üzerinden yermeyi amaçlarken, kontrolsüz klişeler silsilesine ve kafa karışıklığına kurban gidiyor. Yine de, zarfa değil mazrufa baktığınızda vasatı aşan bir filme ulaşıyor.

1987 yılının Oklahoma'sında açılıyor film. Okulun herkesçe şıfırtı gözüyle bakılan kızı Danielle'le (Temple) tanışıyoruz. Bir arabada bir oğlanla mercimeği fırına verdikten sonra sınıfına gidiyor. Derken, kendisini önce müdürün odasında, ardından da 'geri kalmış' öğrencilerin olduğu sınıfta buluyor. Öğretmenin sınıfın 'şişkosu' Clarke'la (Dozier) onu anne babalık ödevinde eşleştirmesi ise hepsinin üzerine tuz biber ekliyor.

Halbuki, Danielle, yalandan da olsa bir çocuk yetiştireceği bu ödevi önemsiyor. Nedeni muhtemelen kendisinin de içinden geçmekte olduğu çocukluğu ve ergenliği. Gençliği kendisi gibi 'hoppa' geçmiş annesi Sue-Ann'in (Jovovich) şu an Mormon bir adamla evleneceğine inanmak istemiyor. Öz babasının kim olduğunu ise bilmiyor. Ödev arkadaşı Clarke'ın durumu ondan da beter. Eşcinselliğinin baba tahakkümü altında ezilmesine engel olamıyor. Birbirine taban tabana zıt bu iki gencin tek bir ortak noktaları var: Hem okulda hem evde dışlanmış durumdalar! Bir gün Clarke'ın iteklemesiyle Danielle babasının kim ve nerede olabileceğini öğreniyor, sonra da Clarke'ın babasının arabasını alıp onu bulmak üzere yola çıkıyorlar. Elbette hayatları boyunca unutamayacakları bir yolculuk onları bekliyor.

1980'ler ve dışlanmış gençleri görünce, John Hughes'u anmamak büyük ayıp olur. Nitekim yönetmen Abe Sylvia, biraz da John Hughes sinemasının çocuklarından. Hughes sinemasındaki gibi, o da baştan sona bakış açısını bir an olsun gençlerden ayırmıyor. Yanlışları, doğruları, günahları, sevdalarıyla onları koruyup kollayan bir üslup inşa ediyor. Komedi ile dramın dengesini de titizlikle kuruyor ki, böylesi bir öyküde

ikisinden birine meyletmek filmi yaralayan bir unsura dönüşebilirdi.

1980'ler, iklimi, atmosferi ve haletiruhiyesiyle sık sık filmlerde topa tutuluyor. Sadece o yıllarda çekilenler değil, 1990'lar, 2000'ler ve şimdi de 2010'larda... "Edepsiz Kız"ın önemli bir dezavantajı, birçok filmde yerden yere vurulmuş 80'ler muhafazakarlığını artık ağızlara sakız olmuş yerlerinden tutup ele alması. Haliyle film sık sık bir 'daha önce izlenmişlik' duygusu yaratıyor. Misal, Danielle'in okul müdürüyle sohbeti... E gençlerin derdinden anlamayan ebeveynlerin ele alınışı da yeni bir şey değil! Abe Sylvia, çoğu 1980'lerin başlarına tarihlenen bir dizi parçayı, özellikle Melissa Manchester'ın seslendirdiklerini filmin pek çok yerine serpiştiriyor. (Finalde de ona kısa bir konuk oyunculuk veriyor) Çeşitli görsel ve kurgu oyunlarına da başvurarak 'tıkanma'yı aşmaya çalışıyor.

Kahramanlarımız yola çıktıktan sonra, film biraz daha 'ele gelir' oluyor ama dertlerini dile getirişindeki yüzeysellikte değişme olmuyor. Bunlara filmin sanat yönetimiyle ilgili getirilen 'tutarsızlık' eleştirileri de eklenince, "Edepsiz Kız" edebiyatla izlenen bir film olmaktan çıkıyor.

Şaka bir yana, Abe Sylvia ve filmine yine de çok yüklenmek doğru değil. Zira artıları eksilerinden fazla bir film bu. Bir kere Jeremy Dozier ve Juno Temple gibi yetenekli iki genç oyuncuyla tanıştığımız bizleri. Her ikisinden de fazlasıyla iyi performanslar alarak... Milla Jovovich'ten Dwight Yoakam'a yan rollerdeki tanınmış simalar da filmi yukarı taşıyan unsurlar. Fakat bundan da fazla önemsenmesi gereken yanı söyledikleri. Cinsel hayatını özgürce yaşayan bir kız ile eşcinsel olarak toplumsal hayatta var olmak isteyen bir genç adamın bazen yegane dayanakları birbirleri olabiliyor, diyor film. Lafı da 'ana gibi yar olmaz, Bağdat gibi diyar olmaz' minvalli bir yere bağlıyor.

'Paket çocuk'un yüzünün film boyunca değişmesi ve öyküyü onun iç sesinin anlatması tatlı bir dokunuş oluyor.

Geriye çekilip büyük resme baktığınızda filmde göze batacak kadar mebzul miktarda klişe var.

ORIJİNAL ADI Dirty Girl

YÖNETMEN Abe Sylvia

OYUNCULAR Juno Temple,

Jeremy Dozier, Milla Jovovich,

Mary Steenburgen, Dwight Yoakam,

William H. Macy, Tim McGraw

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Tigon (re Prodüksiyon)

Filmin önemli bir dezavantajı, birçok filmde yerden yere vurulmuş 80'ler muhafazakarlığını ağızlara sakız olmuş yerleriyle ele alması.

CANAVARLAR SOFRASI

YÖNETMEN Ramin Matin

OYUNCULAR İbrahim Selim,

Pınar Töre, Gizem Erdem, Tuğrul Tülek

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM M3 (Giyotin)

Türk sineması
ilk kez anti-ütopyayı
deniyor. Sonuç
için parlak dersek
yanlış olmaz...

İLK 10 DAKİKA YAŞAYACAĞINIZ ŞAŞKINLIĞI ÜZERİNİZDEN ATABİLİRSENİZ, KOLAY unutulmayacak bir deneyim sizi bekliyor. Az sayıdaki karakter filmde sadece İngilizce konuşuyor. Bunu yönetmenin 'şımarıklığı' olarak algıyorsanız yanılırsınız. Zira bilinmeyen bir zamanda, belki yakın bir gelecekte, tüm sınırların, ülkelerin, milliyetlerin ve de insani değerlerin ortadan kalktığı bir yerdeyiz. Coğrafi bir konum belirmemesi adına, 'dünya dili' olarak bilinen İngilizce'nin kullanılması ondan. Hatta karakterlerin isimleri de meçhul, sadece J, M, K. ve D. diye tanıyoruz onları...

J. ve M. akşam yemeğine arkadaşları olan K. ile D.'yi çağırıyorlar. Onlar gelmeden evvel ayaküstü 'hayvani' bir seks yaşıyorlar. Misafirler geldiğinde ise sohbet normalmiş gibi başlıyor ancak vakit geçtikçe bilinen tüm görgü kuralları, edep ve adabın kalmamış olduğunu fark ediyoruz. Eşlerin yatakta tadına bakmak bile gayet olağan bu evrende... Misafirler, eve eli boş da gelmiyorlar. Yemekten sonra tokatlayıp döverek 'tatlı niyetine'

tüketebilecekleri bir de zincirlenmiş ufak çocuk var yanlarında... Hemen hatırlatalım, bu yerde 'şeker' en lüks tüketim maddeleri arasında.

Havanın ve ortamın kararmasıyla birlikte, dört karakterin ruhlarının karanlık yanları giderek daha da öne çıkıyor filmde. Yan komşularının evi polis tarafından basıldığında, silah sesleri duyulduğunda sadece pencereden izlemeyi ve gülüp geçmeyi tercih ediyorlar. Sadece yiyip içip tüketmeye odaklı bu insanlar, bir yandan Marco Ferreri'nin "Büyük Tıkınma" ya da Luis Buñuel'in "Mahvedici Melek" filmlerindeki tüketim deliliğine 'sıkışıp kalmış' karakterleri çağırıştırırken, öte yandan sanki bizlerin gidişatına ayna tutuyor gibiler. Teatralliliğine takılmadan, baştan sona soluksuz izleyeceğiniz, gözden kaçması muhtemel ama kaçırılmaması gereken bir yapıt. [2]

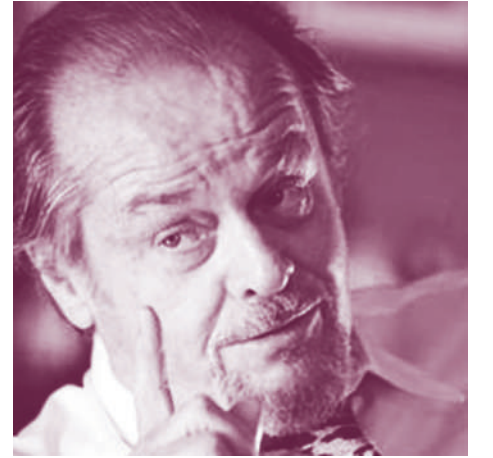
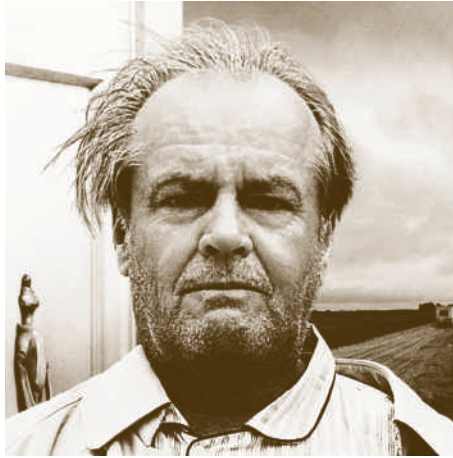
Referans olarak Antalya ve Ankara film festivallerinden önemli ödüller topladığını hatırlatabiliriz.

Sert içeriği sebebiyle sinema ve DVD piyasası dışında, TV'lerde görme şansımızın pek olmaması.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SEVİMLİ KEDİ İŞ BAŞINDA

ORJİNAL ADI Don Gato Y Su Pandilla

YÖNETMEN Alberto Mar

SESLENDİRENLER Raúl Anaya,

Jorge Arvizu, Rosalba Sotelo

YAPIM 2011 Meksika-Arjantin-İngiltere

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

1960'larda
Hanna-Barbera ikilisi
tarafından televizyon
için üretilmiş karakterin
beyazperde serüveni.

**BİZ YEKTA KOPAN'IN SESİNİ
DUYDUĞUMUZ İÇİN FARKI**

anlamıyoruz belki ama son aylarda izlediğimiz animasyon filmler, bayağı bayağı dünyanın dört bir yanından geliyor. Sadece ABD ya da Avrupa'nın belli birkaç ülkesi değil animasyon kaynakları, Endonezya, Malezya, bu örnekte, Meksika-Arjantin yapımı çizgi filmlerin bizim buralardaki sinemalarda arziendam etmesi artık şaşırtıcı değil.

"Sevimli Kedi İş Başında", belki bu sayede bu topraklara gelmişse ne mutlu, çünkü son zamanlarda gördüğümüz eski usul televizyon işi çizgi film benzerlerinin en iyilerinden biri.

Güncel ismiyle 'Sevimli Kedi', İngilizcesiyle 'Top Cat' (İspanyolcası 'Don Gato'), 1960'larda Hanna-Barbera ikilisi tarafından televizyon için üretilmiş ve çizgi dizisi yapılmış bir karakter.

Şimdi eskileri deşmeye karar veren yapımcılar, bu iyi niyetli ama bir yandan da Robin Hood benzeri bir hırsız olan kedi ve arkadaşlarından bir filmlik hikaye çıkarmakla iyi bir iş becermişler.

Film, kedilerin insan yerine konduğu ilginç bir evrende geçiyor. Sevimli Kedi ve şaşkın kedi çetesi, zengin bir adamın mücevherlerine göz dikip ondan birkaç şey koparmak üzere bir eylem planı hazırlıyor. Operasyon, polisi atlatmayı da içerince öğreniyoruz ki, başları başından beri polisle dertte ama ilkeleri olan, ihtiyacı olandan değil, asalaklardan çalıp fazlasını paylaşan iyi niyetli bir ekiple karşı karşıyayız. Öyle olunca, kötü adamların oyununa gelmeleri de uzun sürmüyor. Eh, ilkeleri olduğuna göre bunu gören başkalarından yardım alacak itibarları ve dayanışma yetenekleri olduğunu da ispatlıyorlar...

Anlamlı ve zeki espriler içeren bir çizgi film olması, sadece büyüklere hitap ettiği anlamına gelmiyor, çocuklara fazla gelmeyecek kadar sade ve uygun da. [\[1\]](#)

Özellikle 'esas kedi'nin köpek hapisanesine atıldığı sahneler çok eğlenceli.

İsmi bu kadar 'dandik' animasyon filmi çağırışını yapmasa, daha iyiydi.

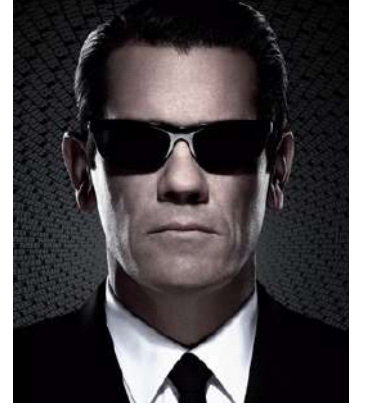
EDEPSİZ KIZ

KAN VE AŞK

MOONRISE KINGDOM

SİYAH GİYEN ADAMLAR 3

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
CANAVARLAR SOFRASI		★★★	★★★	★★★	★★	
EDEPSİZ KIZ		★			★★	★★★
KAN VE AŞK				★★★	★★★	
MOONRISE KINGDOM				★★★★	★★★	
SEVİMLİ KEDİ İŞ BAŞINDA						
SİYAH GİYEN ADAMLAR 3		★★★★		★★	★★	
ŞEYTANIN YÜZÜ		★★★				
AŞK VE PARA						★★
ATEŞİN DÜŞTÜĞÜ YER		★★		★★★		
CAN	★★	★★★	★★★	★★	★★★	★★
CAN DOSTUM	★★★★	★★★★		★★★	★★	★★★
DEHŞET KAPANI					★★★	★★★
DİKKAT BEBEK VAR!				★★★		
DİKTATÖR				★★★	★★	
EKÜMENOPOLİS: UCU OLMAYAN ŞEHİR			★★			★★★★
GÜZEL VE ÇİRKİN		★★★		★★★★		
KORUYUCU				★★★		★★★
KUZGUN	★★★		★★			
ÖZ HAKİKİ KARAKOL: ASAYİŞ BERKEMAL AGA...		★	★	★	★	
SAĞ SALIM				★★	★★	
VÜCUT		★★★	★★	★★★	★★	
YENİLMEZLER	★★★★			★★★★	★★	★★★
DEDEMİN İNSANLARI	★★★	★★★★	★★★	★★★	★★★	★★
DÜŞLER BAĞÇESİ		★★		★★	★★	★★
THE SUNSET LIMITED					★★★	

TRENDEKİ YABANCI

(STRANGERS ON A TRAIN, 1951)

TUNCA ARSLAN

tuncaarslan@yahoo.com

GÜNEŞ DE BATARKEN KARARIR...

Sinema tarihinin en güzel, en yetenekli ve en bahtsız kadınlarından biriydi... Unutulmaz rollere imza attı, dayanılmaz bir acı yaşadı... Romy Schneider'i ölümünün 30. yıldönümünde sevgi ve saygıyla anıyoruz.

**KİNCİ DÜNYA SAVAŞI'NI, NAZİLERİN
YÜKSELİŞ VE DÜŞÜŞÜNÜ, ADOLF
HITLER'İ ANLATAN BELGESEL
FİLMLERDE MUHAKKAK GÖRMÜŞ AMA**

eminim ki pek üstünde durmadan geçmişsinizdir... Hitler, yanındaki Eva Braun'la birlikte, Almanya'nın tanınmış sanatçılarından birkaçını kabul ederken görülür kimi dokümanterlerde. Konuklarıyla sohbet etmekte, şakalaşmaktadır. Beyaz elbisesiyle ortalıkta dolaşan üç dört yaşlarındaki kız çocuğunu sever bir ara; kız da kameraya bakar belli belirsiz...

Güzeller güzeli o küçücük kız çocuğu, bundan tam 30 yıl önce, 29 Mayıs 1982'de 44 yaşındayken dünyaya veda eden Romy Schneider'dir. Dönemin tanınmış yıldız oyuncularından ve Eva Braun'un yakın arkadaşı olan annesi Magda Schneider, Hitler'e hürmetlerini sunarken, minik Romy de yanlarındadır.

Sonradan, beyazperdenin en güzel, en baş döndürücü ve ne yazık ki en bahtsız kadın oyuncularından biri olarak, toplam 62 filmle, sinema tarihinde derin bir iz bırakacaktır Romy... Kamera karşısına ilk kez o gün geçmiştir, bugünlere kalan ilk görüntüsü odur.

Romy Schneider'in son görüntüsü, kamera karşısına son kez 'geçiş'i de ilginçtir aslında. François Ozon'un 2002 yapımı müzikal-komedi filmi "8 Kadın" (8 Femmes), karlı bir Noel günü kent dışındaki evde mahsur kalan sekiz kadının ve yatakta sırtından bıçaklanmış halde yatan erkeğin öyküsünü anlatır bildiği gibi. Aslında, dokuzuncu kadınla da tanışırız bu sevimli filmin sonlarına doğru.

Catherine Deneuve ile Emmanuelle Béart, yani hanımefendi ile hizmetkarı odada baş başa kaldıklarında, Béart topuz halindeki saçlarını açar, hizmetçi önlüğünü çıkarır... Elektriklenmiş iki kadın arasında bir şeyler olacak gibidir. Tam o sırada Deneuve gibi seyirci de hizmetçinin önlüğünün cebinden düşen bir kadın

fotoğrafı görür. Deneuve, manalı şekilde "Eski işverenin mi?" diye sorar, "Evet ve onu çok seviyordum" yanıtını alır.

Fotoğraftaki kadın Romy Schneider'dir; ölümünden 20 yıl sonra François Ozon tarafından çok hoş biçimde anılmıştır.

Marilyn Monroe, Natalie Wood, Jean Seberg, Romy Schneider... Eskiler boşuna, "Allah insana çirkin şans versin!" dememiş... Ölümünün üzerinden çok yıllar geçmiş olsa da halen tüm dünyada erkeklerin yüreklerini hoplatıp akıllarını başlarından alan, sinemaseverleri heyecanlandıran bu güzel, seksi ve yetenekli kadınlar, trajik ve tam aydınlatılmamış ölümlerle terk ettiler dünyayı. Onca acı ve ıstıraptan sonra gelen doğal bir kalp krizi mi, yoksa bir intihar sonucu mu olduğu belirsiz bir ölümle kucaklaşan Romy Schneider ise, 14 yaşındaki oğlu David'in demir parmaklıklar üstüne düşerek ölmesi gibi dayanılmaz bir acıyla da tanışmıştı.

15 yaşındayken rol aldığı ilk filminden sonra Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun güzel ve talihsiz prensesi Sissi'yi canlandırdığı üç filmle uluslararası üne kavuşan, 1958'de Alain Delon'la tanışmasına (ve belki de hayatının mahvolmasına) yol açan "Christine"le Fransa dönemini başlatan Schneider, 1960'da Curt Jurgens'le birlikte oynadığı Robert Siodmak filmi "Katia"nın ardından Fransa'ya yerleşir. Alain Delon'u, ülkesini terk edecek ve 'Fransızlaşacak' kadar çok sevmektedir. Beyazperdede genellikle soylu aşklar yaşayan/yaşamak isteyen kadınları canlandıran, bir ara Hollywood'a gidip hayal kırıklığına uğrayan Romy, yakışıklı Fransızla inişli çıkışlı, bol çalkantılı çılgın bir aşk yaşar ve hayatındaki en büyük darbelerden birini, kendisini terk eden Delon'dan yer.

"Dava" (Le Procès, Orson Welles, 1962), "Sen Benimsin" (La Piscine, Jacques Deray, 1968), "Hayat Bağları" (Les Choses De La Vie, Claude Sautet, 1970), "Meksika'da Cinayet" (The Assassination Of Trotsky,

Joseph Losey, 1972), "Sen Ve Ben" (César Et Rosalie, Claude Sautet, 1972), "Lekeli Güneş" (Le Train, Pierre Granier-Deferre, 1973) gibi önemli filmlerde parıltısını konuşturan Romy Schneider'in en unutulmaz ve kesinlikle en acı veren filmi, bizde "Ölümü Beklerken" adıyla gösterilen "La Mort En Direct"tir...

Bertrand Tavernier gibi bir ustanın imza attığı filmde kamera karşısına Harvey Keitel, Harry Dean Stanton, Max von Sydow gibi güçlü isimlerle geçen Schneider, ölümcül hastalığa yakalanmış, iki aylık ömrü kalmış yıkkın kadın rolünde olağanüstüdür. Oğlunun ölümünün ardından kendisini bir türlü toparlayamayan oyuncu, gerçekten de ölümü beklemektedir.

Sinema kariyerine pırıl pırıl, yüzünden sağlık fışkıran bir 'taş bebek' olarak başlayıp, noktayı "Güneş batarken kararır!" sözünü akla getirircesine hüzün dolu ama gene de çok güzel bir kadın, çok iyi bir aktris olarak koyan unutulmaz Romy Schneider'i ölümünün 30. yıldönümünde saygıyla anıyorum.

Haftaya görüşmek üzere... Sinema salonunu en son siz terk edin!

YARATIK

Aslında "Alien"ın bütün başarısını Ridley Scott'a çıkarmak biraz kolaycılığa kaçmak oluyor... Filme büyük bir mercekla bakınca, daha kağıt üstünden başlayan büyük bir başarı hikayesi görünüyor. Scott'ın yaptığı ise bu parlak filmin küçük bir B filmi olmasına izin vermemesidir...

DAN O'BANNON'IN SENARYOSUNDA, UZAYIN DERİNLERİNDE YOLU BİR YARATIKLA KESİŞEN UZAY

gemisinin bütün mürettebatı erkeklerden oluşmaktadır ve filmin adı da "Star Beast"tir (Yıldız Canavarı). O'Bannon'ın kaderin bir cilvesi gibi yolunun İsveçli sürrealist sanatçı H.R Giger ile kesişmesi bu projeyi bambaşka bir yere götürür. Filmi çekmesi için konuşulan Roger Corman'dan vazgeçilir ve proje Fox'un önüne düşer. "Yıldız Savaşları"ndan (Star Wars) sonra stüdyo, içinde uzay gemisi olan başka bir film daha yapmak istiyordur ve "Star Beast" önlerindedir... Yürütücü yapımcılar Walter Hill ve David Giler hikayeye bayılırlar ama senaryo onlara göre berbat yazılmıştır. Fox da aynı fikirdedir ve bir dizi yenilikler getirilir hikayeye... Senaryodaki bütün karakter isimleri değişir. Nostromo adlı uzay gemisinin yedi kişilik mürettebatından biri gizli bir 'robot'a dönüştürülür. Ve filmin kahramanının bir kadın olmasına karar verilir... Filmin nihai adı, basit ama sinema tarihinin en iyi bilimkurgu filmi isimlerinden biri diyebileceğimiz ve de hayli 'tekinsiz' bir çağrışım veren "Alien"dir.

Stüdyonun Walter Hill, Jack Clayton ve Robert Aldrich'ten sonra karar kıldığı yönetmen, ilk filmi "Düelloocular" (The Duellists) ile Cannes'da dikkat çeken ve reklam yönetmenliğinden gelen genç Ridley Scott'tır. Scott, O'Bannon'ın H.R. Giger fikrini aynen taşır filme, üstüne bir de ünlü Fransız çizgi roman sanatçısı Möbius ve çizgi roman serisi Heavy Metal'in çizgilerinden esinlenerek storyboard'lar yaptırır. Nostromo'nun mürettebatını uzaydaki kamyon şoförleri gibi gösterip bütün uzay tasarımlarının da

'endüstriyel' bir üslupla ele alınmasını ister. Geminin içinde bazı yerler fabrika gibi gözüktür o yüzden. Gemideki sosyal alanlar hariç (yemek yenilen ve uyunan odalar beyazdır) her yer kir pas içindedir... Geminin bilgisayarları daha teknolojik gösterilebilecekken, bundan özellikle sakınılmış, ucuz değil ama 'hantal' bir görsellikte karar kılınmıştır. Hiç steril olmayan bir 'gelecek'in türettiği bir 'böcek', günahkâr insanlığı cezalandırır sanki...

"Yaratık"ın baş kahramanının kadın oluşu orta büyüklükte bir devrimdir Hollywood için. Ünlü feminist film teorisyeni Laura Mulvey, o çok ünlü "Görsel Haz Ve Anlatı Sineması" başlıklı makalesinde Hollywood'un özellikle de erkekler üzerinden kurduğu ilişkiyi çok net tarif eder... Cinsiyetçi bir bakışın belirlediği 'etkin' erkekler ve 'edilgen' kadınların yer aldığı filmler erkekleri birer hareket adamı, 'olaylara yön veren karakter'ler olarak kurarken, kadınları da ya bütün belalara yol açan mahluklar ya da bu erkeklerin arzu nesnesi veya 'ödül'ü haline getirir. Buradan bakınca 1979'da vizyona giren "Yaratık"ın feminist bir okumaya açık olduğu aşıkardır...

H.R. Giger'in ilk kez 1976'da yarattığı Xenomorph adlı çalışmasının üzerinde biraz oynayarak tasarladığı 'yaratık', olağanüstü tasarımlarıyla, erkek organını fena halde anımsatan kafasıyla ortalarda dolaşan ve ağzından çıkan penisimsi başka bir ağızla kurbanlarını 'delen'(!), kanı dahi asit olan bir mahluktur. Bu mahluk sadece yaşama içgüdüleriyle hareket eden ve en ufak bir uzlaşma ya da evcilleşme eğilimi taşımayan, istenmeyen bir 'yabancı'dır.

Ripley ikinci kaptan olarak, yumurtasından yeni çıkmış yaratığın ilk formunun Kane'in (John Hurt) suratına yapışmış bir halde gemiye

alınışına en baştan itiraz eder ama sözünü kimseye dinlemez. Zaten film, kadın kahramanını tedbirli, zeki ve en sonunda da mücadeleci bir karakterle donatmıştır.

Kane'in göğsünden fırlayan 'küçük' yaratık son derece hızlı bir şekilde büyür ve geminin içine yuvalanır. Bundan sonrası büyük bir avdır... Ama "Yaratık"ı özel kılan şey istenmeyen bir uzaylının bir grup insanı tehdit etmesi değildir sadece. Aslında filmin 'esas kötü'sü bu yaratığın kendisinden çok, karşılaşılan her türlü tehlikeli yaşam formunun ve buluntularının, gerekirse gemideki insanların hayatlarını da yok edebilme pahasına dünyaya ulaştırılmasını isteyen ve devletle, orduyla yakın ilişkide olan, Nostromo gemisinin sahibi kapitalist şirkettir. Şirketi ise gemide bilim subayı Ash (Ian Holm) temsil etmektedir. Ash'in bir android olduğunu ise Ripley keşfedecektir. Ash bu hesaplaşmanın yaşandığı sahnede yaratığın 'saf'lığına gıpta ettiğini ve yaşama içgüdüüne saygı duyduğunu söyler. Çünkü o; vicdan ve pişmanlık gibi duygulardan tamamen arınmıştır. Ash de öyledir. Ama aynı zamanda Ripley'e uyguladığı cinsel içerikli cinayet girişimi de (bir dergiye rulo haline getirip Ripley'in ağzına dayayarak boğmaya çalışır) hayli manidardır. Dolayısıyla Ripley film boyunca bu erkeksi şiddetin hedefidir.

"Yaratık" bugün hâlâ filmi anlamayanlar için uzayda geçen bir korku filmidir sadece. Ama Ridley Scott'ın yönetiminin altında bundan çok daha fazlasının olduğunu yıllar ve film hakkında düşünenler/yazarlar fazlasıyla kanıtladılar. Jerry Goldsmith'in insanın ruhunu tedirgin eden, hatta yer yer filmin psikolojisine ciddi katkılar sağlayan müziklerini de unutmamak lazım... [1]

THE SUNSET LIMITED

İŞİN İÇİNDE GÜÇLÜ KALEM CORMAC MCCARTHY VAR BİR KERE! ARALARINDA Pulitzer de olmak üzere pek çok edebiyat ödülünün sahibi olan 1933 doğumlu ABD'li edebiyatçıyı "İhtiyarlara Yer Yok" (No Country for Old Men) ve "Yol" (The Road) filmlerinin yazarı olarak tanıyoruz. Bizi sarıp sarmalayan hiçlikle, anlam arayışla, dünyanın sonunu hazırlayan insanın öyküsüyle, iyilik ve kötülükle, doğru ve yanlışla, bunlar etrafında gezinen birçok benzer meseleyle ilgilenen Cormac McCarthy, bu kez; pes etmek veya sürdürmekle ilgili bir metinle karşımızda. Yazdığı romandan bizzat uyarladığı sahne oyunu; usta aktör Tommy Lee Jones'un fena halde dikkatini çekmiş olacak ki; dev oyuncu; 1995'te "The Good Old Boys" adlı TV filmiyle başladığı yönetmenlik kariyerine, 2005 yılında "Üç Defin" (The Three Burials of Melquiades Estrada) adlı filmle devam ettikten sonra, "The Sunset Limited"le üçüncü kez yönetmen koltuğuna oturuyor. TV için çekilmiş bir film; Tommy Lee Jones'un başrolü Samuel L. Jackson'la paylaştığı kapkara dram. İki usta aktörün karşılıklı döktürdükleri yapımda başka oyuncu yok zaten. New York'un kenar mahallelerinden birinde, eski bir apartman bloğunun küçük, yoksul dairesinde, bir yemek masasının etrafında geçiyor bütün film.

Afro Amerikalı eski bir hükümlü, beyaz bir profesörün intiharına mani olmuştur. Profesör, 'inandığı tek şey' olan 'The Sunset Limited' treninin önüne atlamak üzereyken, bu yabancı tarafından kurtarılır ve kendini adamın küçük dairesinde bulur. Biz, zaten bütün olan biteni, masanın etrafında geçen konuşmalardan öğreniriz. Siyah ve beyazdır adamların adları. Başka bir isim dile gelmez, sarf edilen binlerce kelime arasında. Sosyo-ekonomik, kültürel durumları, kimlikleri, ten renkleri farklı bir bambaşka iki adam, inanç, inançsızlık, tanrı, tanrısızlık, ölüm, hayat, varlık, hiçlik, umut, umutsuzluk, ışık, karanlık, iyilik, kötülük, günah, yalnızlık gibi 'insana dair, can alıcı meseleler' üzerine konuşurlar. Hayata devam etmek ya da vazgeçip, pes etmek üzerine psikolojik bir savaştır belki de diyalogların sebebi. İsa'nın

sesini duyduğunu söyleyen adamla; tamamen yalnız olduklarını söyleyen öteki adamın ortak trajedisidir anlatılan. İnsanın ortak paydası...

'Dünyadan cümle cümle vazgeçersin!' der, biri diğerine. Bizi yavaş yavaş sona doğru götüren ve boğazımıza kadar battığımız yalnızlığımızda en ufak bir ümit işareti olmadığına dair yüzlerce kanıt varken; bunun aksini söylemek neden çok güçtür? Bizi yok olmaktan alıkoyan şeylere dokunabiliyor muyuz peki? İşlediğimiz en büyük günah nedir? Çözumsuz değil midir bütün felsefi çekişmeler? Bu denli mi yalnızız peki dönen yuvarlakta... Dünyanın ve insanlığın sonuna her geçen an daha çok yaklaştığımız günümüzde; Cormac McCarthy, kışkırtıcı sorular soruyor bize. Tommy Lee Jones, sinemaya uyarlanması çok güç işin altından başarıyla kalkmış. Bunda tabii ki, zeki metnin ve oyunculukların payı büyük. Hepimizin kendimize sorduğumuz 'hayati' soruları, aniden şaşırtıcı biçimde, harap, yoksul bir dairenin tek göz odasında iki yabancı eşliğinde karşımızda bulmamız, filmin teatral yanını törpüleyip, karşımızdakini ilgiyle izlediğimiz bir soru-cevap oyununa dönüştürüyor. Aklımıza takılıp kalan birçok cümle sonra: 'Bazen ışığı göremeyiz. Oysa her an yanımızdadır. Sadece bir gölgedir gördüğümüz. Buna sebep olan da sensin işte; sen gölgesin!' 'İnsanların yüreğinden ölüm korkusunu defedersen, bir gün bile yaşayamadıklarını görürsün' 'İnsanlar dünyanın gerçekte ne olduğunu fark etselerdi; düşler veya hayaller olmaksızın yaşayamadıklarını görecektlerdi.' İnançlar ve görüşler düellosunun sona ermemesini diliyorsunuz; felsefi metin, sizi iyiden iyiye ele geçirdikçe. Şehrin bozuk düzen kaldırımlarından ve apartman boşluklarından yükselen mutsuzluk, kavga, müzik, gürültü sesleri; odadaki iki adamı kuşatırken; gecenin karanlığı ve ağarmakta olan günün ilk ışıklarını kadraja taşıyan görüntü yönetimi de leziz işe katkı sağlıyor. [2]

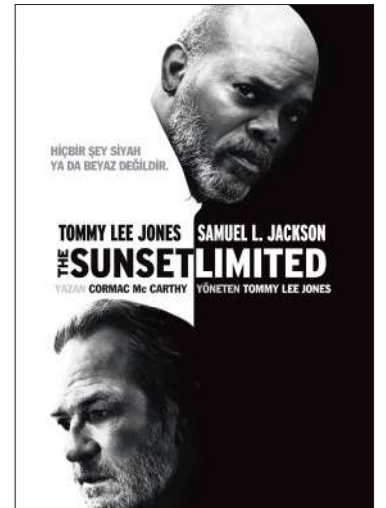

Tommy Lee Jones ve Samuel L. Jackson'un 'başka türlü' başarılı oyunculukları, zihne çakılıp uzun süre orada kalacak cinsten.

Meselenin bilinçli tercihi olan 'teatral yapı', bir süre sonra; tempolu görselliğin dışına çıkmak istemeyen izleyicide sıkıntı yaratabilir.

YÖNETMEN Tommy Lee Jones
OYUNCULAR Samuel L. Jackson, Tommy Lee Jones
YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 87 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD
İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET Tiglon (HBO)

Tommy Lee Jones'un yönettiği ve başrolü paylaştığı etkili dram, Cormac McCarthy'nin aynı adlı sahne oyunundan uyarlanmış.

DEDEMİN İNSANLARI

YÖNETMEN Çağan Irmak
OYUNCULAR Çetin Tekindor, Hümeysra, Yiğit Özener, Gökçe Bahadır, Sacide Taşaner, Durukan Çetinkaya, Mert Fırat, Ezgi Mola
YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 119 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Most)

Çağan Irmak, yıllara yayılan öyküyü dozu ayarlı duygusal dokunuşlarla ve daha 'mesafeli' veriyor..

ÜLKEMİZDE 'ADAM GİBİ POPÜLER SİNEMA' DEYİNCE, AKLA İLK ÇAĞAN IRMAK geliyor olmalı... Özelde Yeşilçam'ı genelde sinemayı çok iyi etüt etmiş, ele aldığı 'bizden öyküler'i yeteneği ve zekasıyla birer sihirli masala dönüştürüp hem eleştirmenlerin hem halkın gönlüne girmeyi başarmış kaç yönetmen var ki? Çağan Irmak, en yeni filmi "Dedemin İnsanları"nda, daha önce bir benzerini "Babam ve Oğlum"da yaşattığı duygu yüklü, çok gerçekçi ama rüya kadar masalsı bir yolculuğa çıkarıyor izleyeni. 1923 yılında henüz sekiz yaşında bir çocukken, mübadele sonucu Türkiye'ye göç ettirilmiş insanlardan birini, artık 'dede' olmuş Mehmet Bey'i tanıyoruz film boyunca. Geldikleri Ege taşrasında kök salmaya çalışsa da doğup büyüdüğü yerleri unutmayan, hep oraları yeniden görmek isteyen Mehmet Bey, bu arzusunu bir türlü gerçekleştiremiyor. Darbeler, Barış Harekatları gibi 'elde olmayan engeller' buna mani oluyor.

Bu süreçte kızı evleniyor, kendi gibi 'efendi' damadıyla, karısıyla, torunuyla kol kanat gerdiği

ailesini dimdik ayakta tutmaya çabalıyor. Fakat kör milliyetçilik her yerde... 10 yaşındaki torunu Ozan, sokakta yaşlıları tarafından 'gavur' olmakla itham ediliyor. Mehmet Bey de işin aslını torununa anlatırken, biz de acı, keder ve hüznü dolu hikayeye tanıklık ediyoruz.

Çağan Irmak, uzun yıllara yayılan öyküyü dozu ayarlı duygusal dokunuşlarla verirken, "Babam ve Oğlum"dan daha 'mesafeli' bir dil tutturuyor. Ancak bu gözyaşlarımıza engel değil! Her sahnede oyunculuklar da diyaloglar da parlıyor.

Öte yandan "Babam ve Oğlum"daki gibi olayları bir 'çocuğun' gözünden vererek, aslında kendi hikayesini anlattığını açık ediyor. Zaten filmlerine baktığımızda, tıpkı Spielberg ya da Ertem Eğilmez gibi, sinemanın sihrini bir çocuk gibi sevip o duyguyla film çektiğini görmüyor muyuz? [1](#)

Annenin kucagında bebeğinin ölümüne tanık olduğu sahne başta olmak üzere tüm mübadele bölümü mükemmel.

Popüler sinemayı hakkıyla yapabilen tek yönetmen olmak, Çağan Irmak'a büyük bir sorumluluk ve yük taşıyor olmalı.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arama: <https://hntsy.org>

DÜŞLER BAHÇESİ

ORİJİNAL ADI We Bought A Zoo

YÖNETMEN Cameron Crowe

OYUNCULAR Matt Damon, Scarlett Johansson,

Thomas Hayden Church, Elle Fanning

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Fox)

Kariyerine parlak
filmlerle başlayan
Cameron Crowe'un
önlenemeyen düşüşü
sürüyor...

ASLINDA YAŞANMIŞ BİR HİKAYEDEN YOLA ÇIKAN VE BİZZAT HİKAYEYİ YAŞAYAN KİŞİ tarafından yazılmış çok satan bir romandan uyarlanan Düşler Bahçesi tipik bir Hollywood aile filmi. Oldukça düz bir formülü takip eden olay örgüsü, aile olmayı, her türlü zorluktan çıkışın ancak 'birlikte' olmakla aşılabileceğini bize milyonuncu kez anlatıyor.

Bir küçük kızı ve sürekli sorun çıkaran ergen oğluyla birlikte ayakta kalma mücadelesi veren dul baba Benjamin karısını çok özliyordur. Mutsuzdur ve çareyi ev değiştirmekte arar... Yeni aldığı ev aynı zamanda eskimiş ve kaderine terk edilmiş bir hayvanat bahçesidir... Böylelikle ailemiz yeni hayatlarına hayvanat bahçesinde başlar. Oranın çalışanlarıyla da son derece uyumlu bir şekilde (maşallah baba ve oğlu hemen oranın iki güzel kızını etkilerler!) bir araya gelen ailemiz hayvanat bahçesinin verdiği sorumlulukları da birer birer üstlenirler. Bundan sonrası tıpkı Kevin Costner'a Düşler Tarlası'nda (Field of Dreams) gelen mesaj gibi: "İnşa edersen, gelirler!"

Filmin şaşırtan tek bir hamlesi yok. Hatta bir süre sonra tekdüze bir tekrara saplanıyor film. Benjamin'in sürekli karısını hatırlıyor olması, tanışmalarının gerçekleştiği o kafeye ilgili önüne gelenle sıkıcı muhabbetler yapması romantizm ya da melodrama değil sıkıntıya hizmet ediyor. Scarlett Johansson ile Matt Damon'ın iki arada bir derede sürekli bocalayan kırıltırmaları da bu eski karısını unutamayan adamın romantizmne kurban ediliyor...

Karısını 6 ay önce kaybetmiş acılı ve yakışıklı baba, hemen de romantik bir ilişki yaşamasın diye kastedilince sürekli etrafta ona bakınarak dolanan Scarlett Johansson'un pek bir etkisi kalmıyor... O zaman da sanki karakterler şöyle bir şey söylüyorlar bize film biterken: "Birkaç ay daha geçince sevişeceğiz biz... Ama şimdi bizim filmi tam da burada bitirmemiz lazım..." [2]

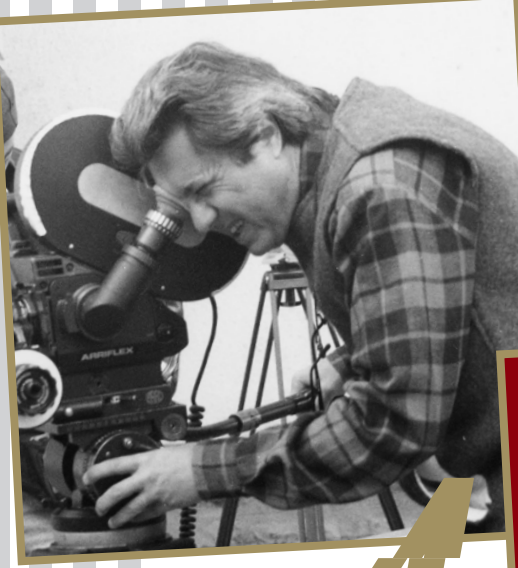
Anladık ki, Scarlett Johansson'un en iddiasız görüldüğü filmde bile bir çekiciliği var... !

Film haddinden uzun... Bir süre sonra bitse de i, şimize gücümüze baksak diyebilirsiniz...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

Madame Tussauds

1 - Galip Tekin'den bir film

Meğer karikatürist Galip Tekin'in keşfedilmesi için "Acayip Hikayeler" dizisinin çekilmesi gerekiyormuş. Hikayeler beğenilince, hemen sinema filmi için de çalışmalar başladı. Projenin adı "Mayın". Nejat İşler, Sibel Kekilli ve kimi reklamların konu mankeni Engin Altan Düzyatan'ın filmde rol alması planlanıyor. Ekip, Temmuz gibi Antakya'da çekimlere başlayacakmış...

2 - Uğur Vardan'ın ne çok seveni varmış!

Hatırlarsınız, sinema yazarı Uğur Vardan'a, Ali Murat Güven, "Beni sinema yazarı olarak kabul etmiyor" diye dava açmıştı. Savcı takipsizlik kararı verdi. Savcının kararı karşısında ne yapacağını bilemeyen Güven, hıznı alamayıp bu sefer "Uğur Vardan sevilmiyor, arkadaşı yok zaten" diye feryat etti. Bu feryat üzerine Twitter'da #ugurvardaniseviyoruz kampanyası başlatıldı. #ugurvardaniseviyoruz hashtag'i 'trending topic'ler arasına girdi. Artık ne diyelim!

3 - Kamer, Madame Tussauds'dan vazgeçti

Emek Sineması'nın akıbeti belli değil hâlâ. Ama Kamer İnşaat çalışmalarını sürdürüyor. Firma, yapılacak yeni yapının ikinci katına Madame Tussauds Müzesi açılacağını duyurmuştu. Tepkiler karşısında bu müze fikrinden vazgeçildi. Bu müze yerine, Türkiye'nin en büyük Türk sineması koleksiyoneri kabul edilen Necip Sarıcı'nın Lale Film stüdyosunda bulunan koleksiyonundan bir müze açılacak.

4 - Ömer Kavur'u unuttuk mu?

Ömer Kavur, 12 Mayıs 2005'te vefat etti. Her yıl olduğu gibi bu yıl da mezarı ziyaret edildi ama aradan yedi yıl geçmesine rağmen halen Kavur'a yakışır bir anma gerçekleşmemesi düşünülmesi gereken bir durum. Türkiye'de düzenlenen irili ufaklı onlarca festival neyi bekliyor?

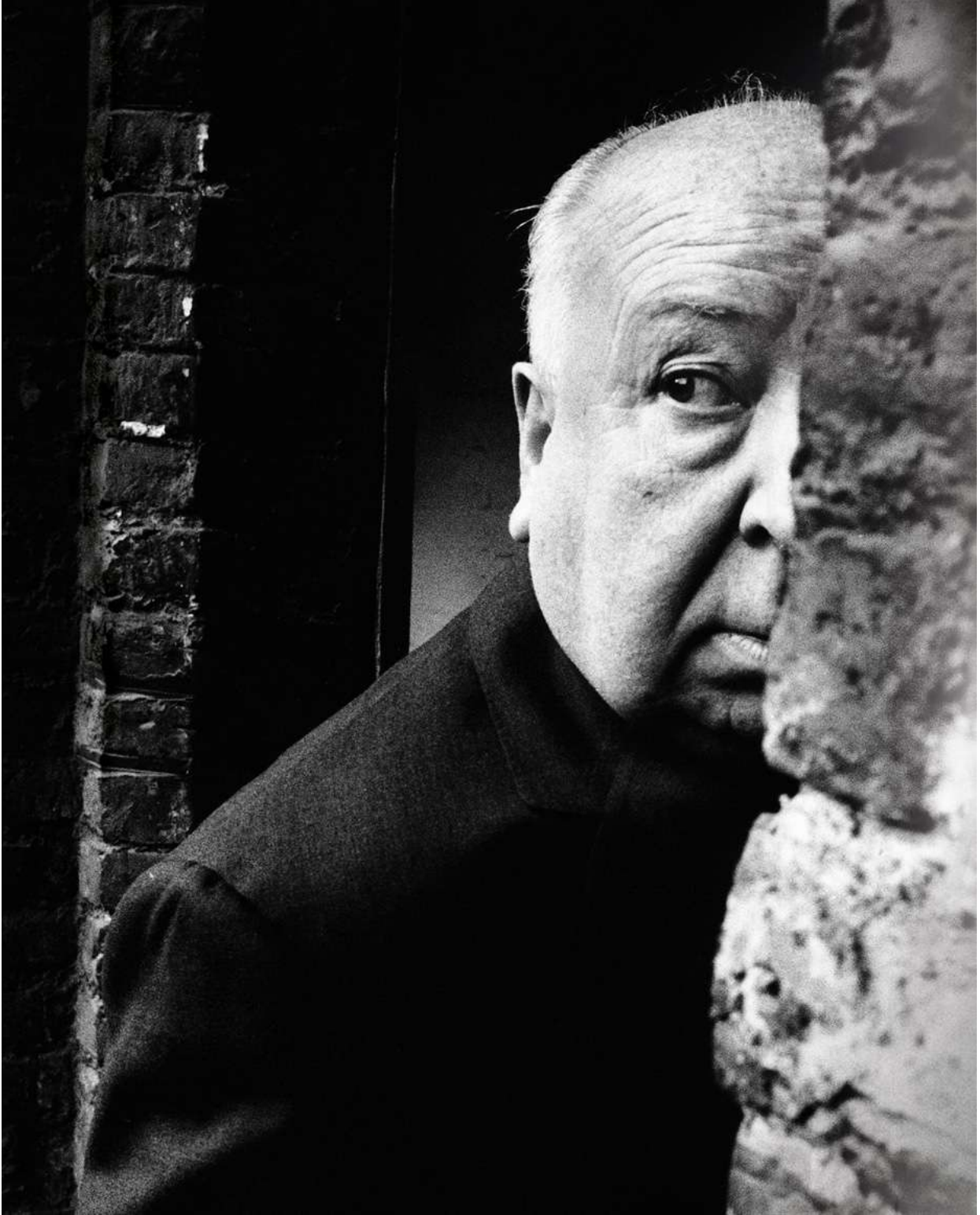
5 - "Tek adımla kıta değiştirmek istiyorum!"

Son olarak mikrofonu Cannes'daki sinema yazarı Esin Küçüktepepınar'a bırakalım... Oscar'lı oyuncu William Hurt'ün en büyük isteklerinden biri İstanbul'a gelmekmiş. Peki Hurt'e ne ilginç geliyormuş dersiniz: "İstanbul'la ilgili en büyük hayalim, boğazdan geçerek Asya yakasına adım atmak! Düşünsenize bir adımla kıta değiştiriyorsunuz. Şahane bir duygu olmalı." Tavsiyemiz, sabah 9.15 vapuruna binmesi!

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

“ Dağıldığınızı hissediyorsanız, hemen denenmiş ve doğrulanmış yöntemlere el atmalısınız. ”

Alfred Hitchcock